mis piddi ainoúksi kandma, ei játnud temmale ei páwa egga óód úhtegi wahhet, siis langes temma wimaks pitka ja wallusa haige wodi peále. Mees ei játnud omma kórtsi móllamist mitte mahha, mis tarwis temma keik maia asjo ennamiste puhhas árramúús. Lapsed, kelle hulgast úllemal nimmetud Maria wannem olli, wingusid nálja párrast ónnetuma emma kórwade ees.

Waene weike Maria olli úhhel páwal kesk metsa seest úhhe kaunis sure okste kimbo korjanud ja istus seál puhkamisse tarwis mahha. Linnud laulsid temma úmber nago neil olleks halle meel selle waewatud nore hinge párrast, ja tahtsid temma súddant suggu jahhutada. Wimaks langes lapse pea waiksel wisil rinnal peále mahha, ja temma hakkas unnistama. Unnenággemisses olli temma melest nenda, nago mees walge hiilgwa ridega ja lahke náoga temma ette astuks. Linnud korjasid ennast troppis mehhe úmber, ja húúdsid úhtepuhko: „Jesus, Jesus, anna meile

toito!" Mees wiskas neile táie peoga iwwi ette. Útles siis lapsele: „nenda saan ka teile teie toidust murretseda, kui tahhate minno pole hoida; kui púate omma hádda weel túkkiks aiaks tassase waimoga kannatada ja ausa tó ja waewa lábbi omma háddalist pólwe kergitada. Minna ollen, nenda kui lindude káest kuulsid, Jesus, keige óiglaste, ilma súta ja jummalakartlikkude armo saatja." Laps kargas kesk omma unne seest úlles, et saaks sedda lahket armosaatjat súddamelikkult tánnada; agga árkas sest jársko úlles ja sai núúd arro, et sedda ei olnud muud kui paljas unnenággeminne, mis temma meelt maggusa lotussega olli táitnud. Kurwanáolissel wisil korjas temma omma okste kimbo ja hakkas koio pole kallama. Hirm tulli peále, sest et olli omma unne lábbi kes teab kui kaua aega wiwitanud, ja wárrises issa tullise wihha eest.

Tee peál tulli kirriko óppetaja temmaga kokko, kedda laps ei tunnud mitte, sest et

Eesti Ilmaiwa Kalender 1853 lk. 21